

Слънцето е голѣмо, много голѣмо огнено кълбо. То е много милиони километра далечъ отъ насъ. Ако можехме да построимъ една желѣзница въ въздуха, би трѣбвало да летимъ непрестанно хиляди години, доклѣ стигнемъ.

На пролѣтъ, когато слънцето започне да се издига високо надъ хоризонта, то ни изпраща съживителнитѣ си лъчи. Тогава снѣговетѣ се стопяватъ, мъглитѣ изчезватъ, трѣвата се раззеленява, цвѣтята разцвѣтватъ, гората се развива, животнитѣ излизатъ изъ зимнитѣ си легла, птичкитѣ запѣватъ и всичко живо се радва и весели.

Прѣзъ лѣтото пѣкъ, когато то прави нетърпимата лѣтна жега, когато на всички ни е задушно и топло, нивитѣ и овошкитѣ озрѣватъ и готвятъ храна за хората и животнитѣ.

А какво би станало, ако слънцето изгаснѣше и прѣстанѣше да свѣти? О, тогава вѣченъ мракъ би обзелъ земята, по небето вѣчно би блѣщукали звѣзди, които само щѣха да свѣтятъ, но не и да сгрѣватъ; луната би потъмняла за винаги; земята би изстинала; всичката вода и въ най-дълбокитѣ океани би се заледила; снѣгъ би покрилъ цѣлата земя; растенията и животнитѣ щѣха да измратъ и никога, никога не биха се събудили отъ вѣчния